

28. ročník festivalu
FORFEST

Kroměříž - Olomouc
- Bratislava -
San Marino

12. 5. - 3. 9. 2017

28. ročník festivalu FORFEST

Kroměříž - Olomouc - Bratislava - San Marino
12. 5. - 3. 9. 2017

ELENA LETŇANOVÁ

„Život bez hudby by bol omylom“ aj dnes, dopĺňam slová slávneho radikálneho filozofa a dodnes neznámeho skladateľa-autodidakta Friedricha Nietzscheho, vyslovené v 60. rokoch 19. storočia. Forfest 2017 uviedol málo známe skladby českých aj zahraničných skladateľov, ktoré v nás zanechali silnú stopu: úžas budiace rozsiahle dielo univerzálneho charakteru *Episodi e Canto perpetuo per piano trio* z roku 1985 lotyšského autora Peterisa Vasksa (1947), *Epitaf L. B. pre violu a klavír*, hlboko zasahujúci psychiku každého z nás, venovaný úmrtiu manželky od najznámejšieho súčasného autora ukrajinskej hudby Valentína Silvestrova, expresívne *Trio pre hoboj, violončelo a klavír* (1988) Františka Emmerta, nádhernú smútočnú elegickú skladbu *Elegy and Vision* (verzia pre violončelo a fagot v európskej premiére) amerického skladateľa strednej generácie Laurencu Sherra a ako celok vyvážený a veľmi pútavý aj v detailoch skvele interpretované *New-Ancient-Stories* pre ISHA trio od Iva Medeka.

Na festivale participovali popredné české i zahraničné inštitúcie, umelecké asociácie, hostia zo 15 krajín Európy i zámoria (Nemecko, Macedónsko, Bulharsko, Švédsko, Taliansko, San Marino, Francúzsko, Írsko, Maďarsko, Albánsko, Japonsko, Vietnam, Slovenská republika, USA a Česká republika). Festival získal opäť osobnú záštitu ministra kultúry ČR Daniela Hermana a ďalších inštitúcií (Ministerstvo školstva, mládeže a telovýchovy, Česká komisia pre UNESCO, Arcibiskupstvo Olomouc). Program 28. festivalového ročníka predstavil v reprezentatívnom výbere 20 koncertov, s množstvom českých a svetových premiér, trojdňové bienále medzinárodného umenovedného kolokvia, autorské relácie, autorské čítanie tvorby mladých básnikov a 4 výstavy,

z ktorých sa dve uskutočnili v zahraničí – v SR v Bratislave a v San Marinu. Ako každý rok aj tohto roku sa festival odohrával vo veľkolepých priestoroch zámku v Kroměříži, v Olomouci, v Bratislave v Zichyho paláci.

Festival sa začal netradičnou multimediálnou akciou s názvom „Vysoko nad morom“ v bratislavskom Zichyho paláci – v programe vystúpili slovenská klaviristka Elena Letňanová a česká huslistka Zdenka Vaculovičová. Poéziu Jana Skácela recitoval nezabudnuteľne slovenský recitátor Ivan Kováč. Obrazy Václava Vaculoviča (maľby) boli netradične inštalované, súčasťou výstavy bol aj premietaný filmový dokument o výtvarnom myslení maliara Václava Vaculoviča, pripomínajúci duchovné úvahy o zmysle maľby, o farbách a tvaroch Vasilia Kandinského.

Olomoucká časť festivalu začala elitným komorným súborom Moravských madrigalistov, ktorý predstavil v katedrále sv. Václava štandardný repertoár (Bach, Zelenka, Martini, Černo-horský) ako aj skladby súčasných autorov: svieže premiéry Jana Vrkoča (*Motet k sviatku sv. Jakuba Apoštola*, *Motet ku slávnosti Nanebovzatia Panny Márie*), Márie Jašurdovej (Beati) a Josefa Adamíka (*Tráva*). Prijemné prekvapenie prinieslo vystúpenie mladučkej organistky Sabiny Krásnej s názvom „Mozaiky“. Koncert Markéty Mazourovej, mladej skladateľky a sólistky predviedol tvorbu pre bicie nástroje v mnohostrannej palete súčasnej hudby. Okrem skladieb renomovaných autorov (Earl Hatch, Martin Kučera, K. Moszumanska Nazar, Matthias Schmidt, Zdena Košnarová) zazneli melodické bicie (vibrafón) v jej vlastných skladbách, preniknutých filozofickým nadhľadom. Už názvy jednotlivých diel vzbudzujú zvedavosť: *Veľká Arkána*, *Listy heroín*, *ABC Music*, *Groovy*, *Návšteva Afriky*. Na záver pridala sólistka esteticky lahodnú skladbu *Zamyslenie* Martina Kučeru.

Obr. 1 Koncert Markéty Mazourové, foto archiv festivalu Forfest.

Vystúpenie mladého Matysovho kvarteta bolo súhrnom celoživotnej kvartetovej tvorby nedávno zosnulého klasika českej modernej hudby Jiřího Matysa. Kvarteto v zložení: Richard Kružík – 1. husle, Jakub Látal – 2. husle, David Šlachta – viola, Robert Kružík – violončelo, podalo presvedčivý výkon. Vnútornosť a prirodzená muzikalita Matysovej hudby sa s odstupom času javí ako neoddeliteľná hodnota brnenského hudobného života.

Autorka tohto textu Elena Letňanová kvôli objektívnosti podáva iba faktá o svojom recitáli: odznela svetová premiéra cyklu minimalistických tonálnych, zámerne prostých skladieb s názvom *Canzoni da Alice* talianskeho skladateľa Massimiliana Messieriho (časti: A, Iba ty, S tebou, Alena, Ešte krajší deň komponované v rokoch 2013–2014). Toto dielo sa vyznačovalo originálnymi náhlymi

dynamickými zmenami a mnohovýznamovým použitím páuz ako prostriedku napätia a ukončenia hudobných myšlienok až do posledného dychu do štyroch pianissím. Skladateľ postupne zmenami tempa vybudoval dynamickú architektúru týchto nenáročne sa tváriacich tonálnych skladieb. Dielo štartuje myšlienky súčasného novoromantizmu. Dramatickosťou a bohatou melodickou fantáziou zaznela jednočastová 1. sonáta (R. Aickman: *Ringing the Changes*) Vyzvánění Roberta Hejnar z roku 1992, s dvomi rozdielnymi témami, ráznou dramatickou a spevnou v legáte, tretia v fortissimových akordoch chromaticky zostupujúcich do nízkej polohy. V prevedení boli témy zpracované v extrémnych sopránových a basových polohách až do rytmicky strhujúceho vyvrcholenia pred reprízou. Záver pôsobil katarzne – očisťujúco, zúžujúco

Obr. 2 Pianistka Elena Letňanová během svého klavírního recitálu, foto archiv festivalu Forfest.

vokálnu melodiku a akordickú chromatiku do sotva znejúceho záveru. Od českého autora Jana Vrkoča zaznelo *Fialové plápolání z Barvnej suity pre klavír*, komponované v dvoch rozdielnych modoch: gis, ais, cis, dis, fis, (gis), plus e, f, g, a, h, c, d, (e), interpretované súčasne na bielych a čiernych klávesách, v rýchlom tempe šestnástin. Ako hostia tohto koncertu vystúpili klavirista Ladislav Doležel so suverénnym prednesom náročnej klavírnej *Sonáty pre ľavú ruku* Pavla Zemka a Jan Král s 3. sonátou Františka Emmerta. Mladý americký klavirista Luke Raffanti uviedol éterické *Notturmo* Laurena Sherra.

Otvárací koncert dvojice nemeckých sólistov Martina Herchenrödera (organ) a Friedricha

Gauwerkyho (violončelo) priniesol vlastnú skladbu autora Martina Herchenrödera *Winternachtsmusik* (2014) a vzácné predvedenie meditatívnej skladby *In croce* Sofie Gubajduliny. Známa Stockhausenova suita *Zverokruh* bola uvedená v prvej a poslednej časti koncertu. Prvá časť nezaujala, druhá bola príjemným prekvapením, pôsobila citovo, najmä ak by sme si ju porovnali s Klavierstückom č. 9 zo Stockhausenovho predošlého obdobia.

Pondelková zámocká výstava autorskej dvojice výtvarníkov Zdeňka Šplíchala a Miroslava Štěpánka zhodnotila ich práce z posledného obdobia. Šlo o komorné plastiky a objekty s vybrúseným tvaroslovím. Šperkár Miroslav Štěpánek cizeluje prevažne kovový materiál do ľahko zväčšených útvarov. Všestranný autor Zdeněk Špíchal predstavil svoje sochy-objekty v kameni-kove vo filozofickom rámci (*Otvorená otázka, Hrubá sila, Zastavená rotácia*).

Účasť írskeho výtvarníka a svetobežníka Tommyho Barra na festivalovom dianí bola neprehliadnuteľná. Aj jeho prednáška na konferencii, aj výstava boli konceptuálne zamerané na dobu hugenotov a nantského ediktu francúzskeho kráľa Henryho IV. (Francúzsko-Anglicko-Írsko), teda problematika náboženskej emigrácie hugenotov z Francúzska do Írska, ich tradície v krajinách mimo katolíckeho Francúzska, kde sa rozpáchli po zrušení ediktu jeho vnukom Ľudovítom XIV.

Friedrich Edelmann a Rebecca Rust sú internacionálnou dvojicou koncertných umelcov (Nemecko-USA). Ich koncert priniesol premiéru vynikajúcej skladby amerického autora Laurence Sherra (skladateľ bol osobne prítomný) písanej skôr intuitívnym spôsobom než podľa univerzitného školenia. Obsahovo nádherná smútočná hudba znejúca presvedčivo vo violončelovom registri v podaní Rebeccy Rust. Koncert ukončilo pozoruhodné predvedenie diela českého skladateľa píšuce-

ho pre toto neobyčajné zoskupenie Otmara Máchu (*Apollón a Marsias*), ktoré znázorňuje dramaticky boj dvoch estetických princípov – dionýzského a apolínského. Apollón zdiera z kože divokého, dionýzského Marsyasa podľa svetoznámeho obrazu Tiziana, ktorý visí v obrazárni Arcibiskupského zámku, za ktorým cestujú špecialisti z celého sveta sem ako za obrazom Caravaggia na Malte.

Tímovú prácu *Tastes* (Chute) multimedialný projekt s videom predniesli českí umelci Ivo Medek, Vít Zouhar, Jan Kaván, Sára Medková. Súbor znel veľmi vyvážene. Sonoristická zložka a koncepcia boli skvele sklbené, úseky boli takmer presne načasované v účinku. Výsledok bola experimentálne a improvizatívne zaujímavá zvuková realizácia. Treba oceniť aj vizuálnu zložku. Počítačová grafika vyrastala z hudby a naopak. Hlasy všetkých protagonistov zneli zo snímačov ako z vesmíru.

Aj v tomto roku festivalová dramaturgia pamätala na diela málo frekventovaných autorov. Odkaz Jozefa Adamíka (1947–2009) nie je stále patrične zhodnotený – tému jeho diela prelínalo niekoľko prednášok na bienále festivalového kolokvia a špeciálna posluchová relácia, venovaná detailne jeho *Dychovému kvintetu s detskými hračkami*. Bola predohrou k nedeľnému orchestrálnemu koncertu, kde sme počuli po prvý raz kompletne *Nebeské pastviny* (2.verzia), jeden z vrcholov autorovho diela.

V rámci koncertu pražského združenia KONVERGENCE zaznela premiéra Ondreja Štochla *Kvinteto pre husle, violu, violoncello, gitaru a klavír*. Preslávené pianissimá súboru vystupňované na prah počuteľnosti boli umocnené vynaliezavou, jemnou inštrumentáciou. *Sonáta č. 7 pre klavír Spectrali* žijúceho albánskeho skladateľa Alexandra Peciho v podaní albánskeho výborného klaviristu Egli Prifti, zaujala v prvej časti očarujúcim

skriabinovským svetom harmónie. Druhá časť pracovala so zložitou, bohatou zvukovou štruktúrou v búrlivom tempe na úkor invenčnosti. Vrcholom koncertu bola hlboko preorávajúca city skladba *Epitaf L. B. pre violu a klavír* od nestora ukrajinskej hudby Valentina Silvestrova, ktorá nás zasiahla svojím hlbokým smútkom v tonálne-harmonickom jazyku. Bol to jeden z vrcholov Forfestu. Na záver koncertu zaznela až sférická skladba Ondreja Štochla z roku 2012 *Notturmo fragile* pre husle, violu, violončelo, klavír a gitaru, venovaná k 15. výročiu manželského spoluzitia s huslistkou súboru. Dlhoročná spolupráca súboru Konvergencie s festivalom prináša stále svoje plody v podobe inovatívnych programov – hrali nemeckého skladateľa Arne Sandersa (1975) *Intrada – Terzo spazio* pre sláčikové trio a pražského Tomáša Pálku *Quelle* pre violončelo a klavír. Isha Trio (po hebrejsky Ženské trio) v zložení: Lucia Rozsnyó – soprán, Kristína Vaculová – flauta, Sára Medková – klavír, vystúpilo po prvý raz na Forfeste. Dramaturgia programu bola skutočne novátorská. Prišli pomerne neznáme skladby gréckeho 71-ročného Georgesa Aperghisa *Recitations* pre sólo soprán, ako dialóg spevu a textu, ako aj nemeckého frekventovaného autora Helmuta Lachenmanna (1935), ďalej klasika svetovej hudby Toru Takemitsu (1930–1996) *Voice* pre flautu sólo s pekne vyklenutou „oblúkovitou“ japonskou melodikou a celkom tradičnú *Vocalizu* pre trio amerického inovátora tridsiatych rokov minulého storočia, inšpirovaného modalitou Henryho Cowella (1897–1965). Jedným z vrcholov tohto koncertu ale aj Forfestu bola zvukove subtilná, invenčne atraktívna a vzácné vyvážená kompozícia pre trio *New-Ancient-Stories* Ivo Medeka. Ako celok bola kontinuálne prítlačlivá prinášajúc nové nápady. Zvuková

Obr. 3 Isha Trio, zleva flétnistka Kristína Vaculová, klavíristka Sára Medková a sopranistka Lucia Rozsnyó, foto archiv festivalu Forfest.

vynaliezavosť skladby a vyváženosť s „performanciou“ zaujala aj skladateľov aj laických poslucháčov. Aperghisova skladba *Recitations* obsahovala aj divadelné a pohybové prvky, prerývané sopránovými fragmentmi a mnohonásobne opakovaným slovom „desiré“ (túžba–prianie). Od Miloša Štědroňa zazneli na začiatku a na konci koncertu dve skladby *Wie ein Hund* a *Pretty Ophelia, Poor Ophelia*, k jeho významnému životnému jubileu (75). Lachenmannova skladba *Guero* (boj) vskutku neznela, ale grafický zápis skladby existoval, podľa ktorého precízna a citlivá Sára Medková predviedla nehučne celú kompozíciu, pozostávajúcu z glissánd, quasi plektrujúcich pohybov a iných dotykových a preparovaných prvkov. Skladba pripomínala slávnú aleatorickú a „chance music“ Cageovu tichú, vlastne neznejúcu skladbu „4'33" ticha“ z roku 1952.

Vystúpenie klavírneho tria Solaris 3 a Tria Opera malo punc jedného z vrcholov festivalového programu. Spoločný projekt výborne interpretovali dva ansámble: klavírne trio Solaris 3, v zložení Anna Veverková, Martin Levický, Štěpán Filípek a súboru Trio Opera s interpretmi Barbora Šteflová, Štěpán Filípek a Ondrej Olos. Predviedli vrcholne emotívnu a dramatickú skladbu s nezabudnuteľným hlbokým účinkom *Epizodi e Canto perpetuo* od lotyšského autora Peterisa Vasksa, kompozíciu prameniáciu zo sústredenej duchovnej aktivity. Možno o nej písať iba v superlatívoch. Je to hudba nekončiacich sa premien, vln vnútorných meditácií a citových extází a dlhotrvajúcich zápasov s osudom. Aj Emmertovo *Trio pre hoboje, violončelo a klavír* vyznelo ako mocná, expresívna hudba, vytvorená intuitívnou formou. Svojou prepracovanosťou a vzdelanosťou

Obr. 4 Klavíristka Sára Medková, foto archiv festivalu Forfest.

zaujala aj prvá skladba koncertu juhokórejskeho autora Isanga Yuna (1917–1995) k jeho 100. výročiu narodenia.

Profesori štátneho konzervatória v Kroměříži Stanislav Nosek (husle) a Mária Vaitová (klavír) poňali svoj recitál ako komornú hru z konca 19. storočia a začiatku 20. storočia. V *Romanci pre husle a klavír* z roku 2004 Jiřího Gemrota vynikal plný tón huslistu. Farebnosť uplatnil tiež v *Sonáte č. 1 A dur*, op. 13 pre husle a klavír Gabriela Faurého, ktorý pripomínal dotyky s Schumannom, Brahmsom, Franckom. Mária Vaitová predniesla málo známe dielo Aleša Zlatníka *Dva kusy pre klavír*. Koncert zavŕšila Prokofjevova *Sonáta č. 2 D dur*, op. 94 pre husle a klavír vo výbornej súhre.

Premiéra komornej kantáty *Vesmírný poutník* Karla Svozila na text Jiřího Bureša pre

mezzosoprán, tenor, bas a komorný orchester (sólisti: Aneta Szukalská – mezzosoprán, Ondřej Můčka – tenor, Martin Šujan – bas, so Svätocecilským komorným orchestrom Olomouc a dirigentom Janom Gottwaldom) odznela v tom najvlastnejšom prostredí v gotickom chráme sv. Mořice v Kroměříži. Jej religiózna funkcia ju predurčuje k doplneniu liturgických úkonov.

Milým prekvapením festivalu bolo vystúpenie ansámblu Familia Musica, ktorý predviedol diela výhradne moravského skladateľa, akordeonistu a klaviristu Jana Meisla (1974) za účasti Petry Meislovej (alt) a ich dvoch mladších detí (violončelo a husle), ktoré boli pod veľmi dobrým vedením a rytmickým cítením. V kompozičnom aj interpretačnom výraze Jana Meisla je často prítomná monumentalizácia klavírnej spoluúčasti, preja-

vujúca sa v akordickej sadzbe, ktorá miestami prekrývala v dynamike altový prejav sólistky v *Nových biblických piesňach* a v *Husitských piesňach* pre alt, husle, violončelo a klavír. *Chanson pour Christine* pre husle a klavír zaujal prirodzenosťou prejavu.

Skvelým dramaturgickým počínom bolo predvedenie závažného, čiste českého repertoáru organovým virtuózom a pedagógom Karlom Hinerom (1953) na organe svätomórického chrámu v Kroměříži. Klement Slavický a Petr Eben sú stálicami festivalových programov. Skladba *Vigília* B. Martinů, ktorá začala v pedálovom úvode v pomalom tempe v registrácii pokorného zastretého piana a meditácie, sa postupne stupňovala až k jásavému víťaznému záveru. Slavického esenciálna hudba bola vystavaná ako dynamický oblúk s typickými disonantnými akordmi pre skladateľa, ktoré obsahujú jeho najznámejšie klavírne tri skladby pre klavír *Burleska*, *Intermezzo*, *Toccata*, čo podporil svojou premyslenou interpretáciou organista Karel Hiner. Z Ebenovej *Nedelnej hudby* zazneli dve časti – *Fantasia 2*, ktorá začala v stálom tichom pohybe dopredu pripomínajúc francúzskeho Vierna a *Finále*, rozvíjané na malých motívoch s typicky monumentálnou akordickou výstavbou v závere. Odznela aj skladba K. Hinera *Husľový koncert* (organ a husle), ktorý bol napísaný pre jeho pätnásťročnú dcéru.

Špeciálnu vďaka vyslovujeme Davidovi Danelovi za jeho husľový recitál s doslova neznámymi mladými skladateľmi z Maďarska, Japonska, Libanonu, Čiech a Ameriky. Sólista podal kvalitný výkon. Najťažšou skladbou bola kompozícia Miroslava Srnku (1975) *this long town of White to cross* z r. 2004 na text Emily Dickinson a rovnako ťažkou bolo *Salvataggio di due s.* (2004) o únose dvoch mníšok pred desaťročím od violončelistu a skladateľa Martina Marka (1982–2014),

ktorý už nežije. Výber z *Chorals* (1981) Johna Cagea znel v prostredí druhej grotty Rotundy v Kvetnej záhrade ako archaický zvuk. V svetovej premiére zaznela z tretej grotty skladba *Shadrafa – Kázanie bývalej sochy* (2017) Danelovho libanonského priateľa Elia Koussa z Bejrútu. Najdlhšou kompozíciou bol Gyorgy Kurtág (1926) *Znamenia, hry a odkazy* – 8 kratších skladieb venovaných známym osobnostiam (napr. Ommage á J. Cage, Selhávající slova, Stefanovi Romanescu in memoriam, Pohľadnica Anne Kellerovej, Thomasovi Blumovi a László Mensárosovi in memoriam). V českej premiére odznela aj kompozícia švédskeho skladateľa Mika Pelu (1971) *Tichá cesta*. Najkomunikatívnejšou skladbou bola *Kodama I.* (Duch stromu – 1977) od japonského skladateľa Susumu Yoshidu (1947), vyrastajúca z pohybov listov, pretransponovaná citlivo do huslickej faktúry.

Z plánovaného koncertu tria z diel S. Reicha, H. W. Henzeho a iných pre náhle ochorenie interpretov zaznel len recitál sólovej flautistky Lenky Kozderkovej s nasledovným programom: Ivana Loudová (1941) v *Planéte vtákov* – meditácii pre flautu a elektroniku z r. 2009 vytvorila najprirodzenejšie prostredie pre sólovú flautu, kde dobre vynikla. Loudová motívicky a organicky zapracovávala rozmanité zvolania a signály vtákov vo voľnej prírode do partu flauty. Celok skladby dýchal príjemnou prechádzkou lesnej scenérie. Umenie a techniku L. Kozderkovej poznáme z predošlých koncertov. Dokázala to v kúzelnom dielku francúzskeho skladateľa Michaela Levinasa (1949) *Froissement d' ailes* (Bolesť muskulatúry krídel vtáka) pre sólovú flautu (1975), ktoré znázorňovalo postupné ochabnutie krídel vtákov v drobnej descendujúcej melodike. Veľmi vážna skladba Milana Slavického (1947–2009) *Vzývanie* (1994) bola napísaná tiež pre sólovú flautu. Jedným z najmladších autorov a skla-

Obr. 5 La Sierra University Wind Ensemble (USA) vystoupil ve Sněmovním sále kroměřížského zámku 1. 7. 2017, koncert dirigoval Giovanni Santos, foto archiv festivalu Forfest.

dieb bola experimentálna *Sonáta pre flautu, loopers a elektroniku* (2017) Františka Chaloupku (1981) – svetová premiéra, ktorá vznikala vrstvením a juxtapozíciou hudobných myšlienok, prednesených najprv v sólovej flaute za súčasného nahrávania a postupného znenia ako viac vrstevného accompanimentu.

Jedným z výborných predvedení klavírnych skladieb česko-nemeckého regiónu bol klavírny recitál Věry Müllerové z Plzně. Prvá skladba Jiřího Bezděka (1961) bola serióznou, naratívnu skladbou s témou lásky a diabla. Hudobný portrét diabla v tejto štvorčasovej dobre vystavanej sonáte (*Petr, Laura a diabol*) bol presvedčivý vďaka rytmickému a disonantnému impetusu. Pekný úsek kvartových akordov patrilo zmarenej láske Petra k Laure podľa staropražskej legendy. Rovnako dobrá

a zhutnená vo výraze bola 8. klavírna sonáta Karla Pexidra (1929). Američan Jeff Hamburg (1956) pripomínal vo svojej pozitívnej tonálnej skladbe *Svetlo mesta* známu kompozíciu pre dva klavíry *Hymnus na veľké mesto* od Arvo Pärta z 80. rokov. *Fantázia* pre klavír od nemeckého autora Holmera Beckera (1955) bola naplnená náročnou fúgou pevnej konštrukcie. Na záver zaznel celkom iný estetický kánon mladého Pavla Samieca (1984), študenta skladateľa J. Bezděka *Sonáta pre klavír č. 1* v tokátovitej forte dynamike často úderného charakteru. Dramaturgia koncertu postrádala vyváženie tichými plochami dynamiky.

Posledný ansámblový koncert Brno Contemporary Orchestra za dirigovania Pavla Šnajdra bol vyvrcholením Forfestu v podobe uvedenia diel dvoch moravských skladateľov – Josefa

Obr. 6 Brno Contemporary Orchestra s dirigentem Pavlem Šnajdrem během zkoušky, foto archiv festivalu Forfest.

Adamíka (1947–2009) a Pavla Zemka (1957) a jedného maďarského žijúceho autora staršej generácie Lájosa Huszára (1948). Josef Adamík (*Nebeské pastviny*) by sa tohto roku dožil sedemdesiatky, preto sa Forfest podujal na prvé kompletne predvedenie druhej verzie skladby inšpirovanej románom Johna Steinbecka. V druhej časti tohto 6-častového celku autor zaujímavo riešil rýchly proces až glissandovitým priebehom pasáží husľového unisona cez extrémne polohy orchestra – riešenie, aké sme ešte nikdy nepočuli v orchestrálnej tvorbe. Pasážovité koláže pripomínali silne prúdiaci vietor, ktorý veľkou rýchlosťou omýva okolitý eliptický priestor. Úspornými a jednoduchými prostriedkami dokázal utvoriť hudobný obraz „pozitívneho“ charakteru a blahodarne pôsobiacej prírody. Dielo *Icons in memory of János Pilinszky* v šiestich častiach maďarského skladateľa Lájosa

Huszára bolo estetickým vrcholom koncertu a príkladom skladateľskej slobody. Zahŕňalo rozmanité náladové a emocionálne polohy v neobyčajnej inštrumentácii a miestami s názvukmi na maďarskú a bartókovskú tradíciu. Očarujúca vrúcnosť a jemná citovosť poslednej skladby koncertu *Sedem slov Krista na kríži* od Pavla Zemka dominovala v tejto Prvej dvojčastovej komornej symfónii autora, ktorého kvalitná tvorba je často uvádzaná na festivale Forfest.

Na poslednom koncerte kroměřížskeho festivalového desaťdenného maratónu sa predstavila svojou piesňovou tvorbou vietnamská klaviristka a skladateľka Hoang Thi Kieu Anh (1966). Jej piesne interpretovala s veľkou citlivosťou japonská sopranistka Nao Higano, ktorá pôsobila aj v Bratislave na festivale Mélos-Éthos v skladbách zosnulého slovenského autora Juraja Beneša.